

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 108.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939784608/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

holdt af hende, og ikke tale om, hvad hun var for mig, eller hvad Tanken om hende er mig nu. Og jeg? – vil ikke Bevidstheden om, at Du ringegæfter den Kvinde, der stod som en god Engel i vort fredløse Hjem, som i Sorg og Glæde var vor Faders elskede Veninde og mere end en Moder for mig – maa den ikke oprøre min Følelse mod Dig, hvis Du uden anden Adkomst end den, at Du er hendes Søn, der aldrig har lært mig, at »Moders Navn er en hellig Lyd» – vil gjøre Rettigheder gjældende, maaskee endogsaa over dem, Helenes usigelige Kjærlighed har vundet.

Hvis jeg skriver noget som krænker Dig, saa tænk paa, at jeg slet ikke kjender Dig! det er altid vanskeligt at forklare en Anden det, man selv veed, uden at have tænkt derover – og næsten umuligt, naar man ikke veed, hvem man forklarer sig for. I de ti Aar vi ikke have seet hinanden, har jeg intet hørt om eller fra Dig, undtagen det lille Brev, hvori Du underrettede os om Dit Besøg; og deri laae, uagtet al Din Venlighed, noget som gjorde mig urolig. See, Du skriver, synes mig, som den, der vil gjøre sine Rettigheder gjældende, eller tage sin lovlige Eiendom i Besiddelse, og – jeg erkjender kun Kjærlighedens Eiendomsret, den Stærkeres guddommelige Ret til at tage den Svage under sine Vinger.

Men om jeg end ikke holder af Dig fordi Du er min Slægtning, saa er det jo derfor ikke umuligt, at jeg kan komme til det. Naar Du blot ikke bliver vred paa mig, vilde jeg sige Dig noget – forlang aldrig Kjærlighed – den lader sig ikke udlevere som en kjøbt og betalt Handelsvare! Vil Du virkelig sætte Priis paa min Kjærlighed, saa tag den med Magt, vind den ved Overlegenhed og Ædelmodighed – men gjør ikke Fordring paa den som en Rettighed. Og tænk for min Skyld paa, at enhver Krænkelser der tilføies Helene, (og alene Dine Tanker er en Fornærmelse mod hende!) vil gjøre enhver Tilnærmelse mellem os to umulig. See i hende om muligt ikke Din Moders Medbeilerinde – see *Kvinden*, og hvis Du er Mand, vil Du intet Bevis forlange for hendes Uskyldighed.

Minona

Der var noget i dette Brev, som i høi Grad mishagede Viggo, skjøndt den unge Piges Eiendommelighed i Tanker og Udtryk frapperede ham, saa han atter og atter gjentog Læsningen. »Hvor

forunderligt den myndige Tone, hvori hun skriver, stikker af imod disse fine Bogstaver, som kun en svag lille Damehaand kan have skrevet! Hvilken udfordrende Selvtillid! »Maaskee hun vil kunne komme til at elske mig« – hvis jeg gjør et veloverlagt Angreb paa hendes Hjerte! Dette Sprog passer bedre til en Coquettes tvetydige Opmuntringer ligeoverfor sine Tilbedere, end til en Søsters Svar paa hendes egen Broders hjertelige Forsikringer om hans Hengivenhed. Hun erkjender ikke Slægtskabets Baand, ikke en Broders Ret til at vejlede sin unge Søster – men »Kjærlighedens Ret« – over ethvert Hjerte, der kan forblinde og forføre, selv om dette Hjerte tilhører en Anden! »Den Stærkeres Ret« – til at træde den Svages Ret under Fødder! – Og naar den Svage bukker under i Kampen, naar den ulykkelige Kvinde, som Kjærligheden kunde have udviklet og forædlet, nu ved at see sig foragtet og tilsidesat i sit eget Hjem, taber sin bedre Natur og gaaer tilgrunde i Had og Fortvivelse – saa seer man kun hvad hun er – ikke hvorledes hun er blevet det, endmindre hvad hun kunde blevet, og den stakkels ødelagte Skabning, dette Vrag af en Kvinde faaer ovenikjøbet Skyld for sin Mands Utroskab – ja, det skal næsten see ud som en Barmhjertighedsgjerning, at den lykkelige Medbeilerinde trøster ham i hans huslige Ulykke!»

Viggo blev afbrudt i disse Betragtninger ved Synet af en ung Herre, der flere Gange gik frem og tilbage foran Bænken, uvis, som det lod, om han skulde standse og taltale ham. Ved første Blik forekom dette Ansigt ham bekjendt, og da de et Øieblik med stor Interesse havde seet paa hinanden, udbrød han: »Otto Frank!« »Gud skee Lov! din Stemme gjør Ende paa min Uvished og betager desuden denne – Fremtoning siger man jo paa godt Dansk – hvert Skin af Overnaturlighed. Jeg troede virkelig at see Drengen Viggos voxne Dobbeltgjænger – thi jeg foretrækker i Nødsfald det Overnaturlige for det Unaturlige: at Du kunde komme hjem til Danmark uden at opsøge gamle Venner, eller idetmindste melde Din Ankomst, saa de kunde opsøge Dig. Havde Du sagt til itide, saa kunde Dine gamle Skolekammerater under min Anførsel afsunget en Sang paa Toldboden, – nu er det Din Skyld, naar Du istedetfor: »Velkommen store Mand hertil!« eller: »Vel mødt ved Øresund, velkommen Broder!« o.s.v. kun faaer den gamle, dagligdags Hilsen: